

hebben aan de wedstrijd deelgenomen

toen mieke
& ik eens op een vroege morgen
in doel aankwamen
zagen we een oud vrouwtje
wenend naast haar open deur staan
ze had haar man die morgen
dood naast zich in bed gevonden
hij was gestorven van verdriet
omdat zij hun huis uitmoesten

twintig jaar tevoren
schreef de vrouw
van de hovenier
van het klooster
van beveren
mij vol droefheid aan
ook haar man was gestorven
van verdriet
omdat zij hun huis uitmoesten

voor vele bejaarden
is hun huis hun leven
verjaag je ze eruit
dan gaan zij zelf eraan

ooit hield ikzelf een hongerstaking
omdat twee oude vrouwtjes
uit de eramussteeg
uit hun huisje moesten

ze zijn uiteindelijk mogen blijven
zelf zijn ze jaren later overleden
in hun huisje
dat is mogen blijven staan

gisteren
vierden we in versel
het vijftigjarig bestaan
van het logboek van kartouchke

is het niet treffend
dat vijftig jaar geleden al
in dat logboek al een stukje geschreven
stondstond
over een man die stierf van verdriet
omdat hij uit zijn huizeke moest?

hoe kon ik kartouch beter vieren
dan door zijn stukje voor te lezen
vanop de kar op het erf?

vijftig jaar oud was het
& toch klonk het
alsof het gisteren gebeurde:

kartouch & de bul dozers

ik weet niet hoedat dat komt maar iede-
re keer als wij over dottostrade rijden

moet ik denken aan charelke fatsoen
want ge moet weten charelke fatsoen
die woonde vroeger dicht bij ons groot-
moeder in een klein wit huizekje en hij
woonde daar helemaal alleen met zij-
nen hond en vroeger als wij op vakantie
waren dan kwamen wij daar dikwijls
voorbij en dan zeiden wij charelke doe
nog eens vogelkes na want hij kon alle
beesten nadoen of wij zeiden charelke
vertel nog eens iets en dan gingen wij
naast hem op het bankske zitten of
liggen voor hem op de grond en dan
begon hij van de bokkenrijder en van
de gelaarsde kat en van de zwarte
boekanier...

(vervolg volgende week)

LUC VERSTEYLEN

534

Jakob/Jakobus

De eigenaam 'Jakob' vinden we in haast alle boeken van de Bijbel. In verband met het Oude Testament betreft het de aartsvader, zoon van Isaak en Rebekka, tweelingbroer van Esau. Alleen in het Nieuwe Testament is de Latijnse vorm van dezelfde naam aanwezig: 'Jakobus'.

Jakobus was de zoon van Zebedeüs en broer van de apostel en evangelist Johannes. Hij werd in Betsaida geboren. Van oorsprong waren zij vissers. Hij is een van de drie voornaamste en eerste leerlingen van Jezus, samen met Petrus en Johannes. Zij waren samen met Jezus o.m. aanwezig op de berg van de verheerlijking en in de hof van Olijven. De broers hadden een vurig temperament en werden daarom 'donderzonen' genoemd. Men noemde Jakobus achteraf 'de meerdere' of 'de oudere' om hem te onderscheiden van de andere apostel Jakobus, de zoon van Alfeüs.

Tijdens het Paasfeest in het jaar 42 werd Jakobus door soldaten van koning Herodes Agrippa I gevangen genomen en op last van de koning zelf onthoofd. Hij was de eerste van de twaalf apostelen die de marteldood stierf.

Zowel 'Jakob' als 'Jakobus' zijn, in verschillende toepassingen, in het profane spraakgebruik aanwezig.

Jakobsladder

Een 'jakobsladder' is een zeer lange ladder naar de top van een molen. Het is ook de benaming voor verschillende soorten touwladders, soms met houten sporten, en voor een gesloten riem, touw of ketting die over schijven loopt, en waarop bakken zijn bevestigd, die los stortgoed beneden uit het schip opscheppen en boven uitstorten. Een soortgelijk tuig kan gebruikt worden bij baggerwerken. In figuurlijke zin kan een 'jakobsladder' een rij van klachten zijn, of een lang en vervelend verhaal.

In de plantkunde is de 'jakobsladder' de plantensoort *Polemonium caeruleum* uit de Vlambloemfamilie. Deze plant komt bij ons in de Ardennen zeer zeldzaam in het wild voor; ze wordt als sierplant geteeld. De 30-90 cm hoge, overblijvende plant heeft geveerde bladen; de bloemen hebben hemelsblauwe (of witte) kroonbladen; de bloeiwijze is een smalle pluim.

Het begrip 'ladder' in dit verband komt uit een Bijbelverhaal. Nadat Jakob zijn tweelingbroer Esau het eerstgeboorterecht op sluwe wijze had ontfoetseld, wilde Esau hem doden. Daarom kreeg Jakob van zijn moeder Rebekka de raad om te vluchten naar Charan, het huidige Noord-Syrië, waar hij een bruid zou kunnen vinden tussen de dochters van haar broer Laban. 'Op zijn tocht kwam hij bij een plaats waar hij bleef overnachten omdat de zon al was ondergegaan. Hij pakte een van de stenen die daar lagen, legde die onder zijn hoofd en ging op die plaats liggen slapen. Toen kreeg hij een droom. Hij zag een ladder die op de aarde stond en helemaal tot de hemel reikte, en daarlangs zag hij Gods engelen omhoog gaan en afdalen. Ook zag hij de HEER bij zich staan, die zei: "Ik ben de HEER, de God van je voorvader Abraham en de God van Isaak. Het land waarop je nu ligt te slapen zal ik aan jou en je nakomelingen geven. Je zult zoveel nakomelingen krijgen als er stof op de aarde is; je gebied zal zich uitbreiden naar het westen en het oosten, naar het noorden en het zuiden." (Wordt vervolgd)

BART MESOTTEN

Johan Kelders

Floortje

27 november 2006 - 3 december 2006

Floortje is niet dood
Ze leeft

De tekst op de grafzerk gaat me door merg en been.
Hier ligt een kind dat niet verder kwam dan zes dagen.
Daarna ging het licht alweer uit.
„Hoe kan dit, God?“, mompel ik.
Waarom, waarom, waarom...?
Maar God geeft geen antwoord.
Misschien weet Hijzelf ook niet waarom zoiets wreeds gebeurt.
Er ligt een pop op haar grafje.
Die heet ook Floortje.
Ze ligt onder de foto van de echte Floortje.
Het lijkt alsof er twee Floortjes liggen.
Eentje die dood is en eentje die nog leeft.
Ik pak de pop op.
Het lijkt alsof ik de echte Floortje in de hand heb.
Zo breekbaar en teer is hij.
Is zij.
Onder de foto van Floortje doemt een andere foto op.
Het zijn haar vader en moeder.
Ze zijn nog heel jong, en zien er heel oud uit.
Er zit geen leven in hun ogen.
Dat heeft Floortje meegenomen.
Ik hoop dat ze een nieuw kindje hebben gekregen.
Dat hun het leven weer teruggeeft.

UIT DEN GROOTEN VOLKSKALENDER VAN PAUL VAN ZUMMEREN

We zijn eind oktober en toch komen er nu op de volkskalendar nog weerspreuken voor die mooi weer in het vooruitzicht durven stellen. Vraag is natuurlijk of die het ook bij het rechte eind hebben. Eén ding is echter zeker: er moeten nu in de volgende weken toch nog twee nazomers komen. Het eerstvolgende is het nazomerke van Allerheiligen, ook het ouwe-wijvenzomerke genoemd, maar:

HET NAZOMERKE VAN ALLERHEILIGEN KAN ONS VOOR DE WINTER NIET BEVEILIGEN

Zelfs in november moet er nog een nazomer komen, nl. die van Sint-Maarten rond 10-11 november.

De meeste spreuken rond deze tijd van het jaar hebben het natuurlijk over de naderende winterkou. Eind deze week zijn er zo twee weerheiligen, Simon en Judas, die dat nogal nadrukkelijk verkondigen. Spreuken op hun naam gaan als volgt:

ALS SIMON EN JUDAS HENEN GAAN DAN KOMT DE WINTER D'R AAN

Een andere:

ZIJN SIMON EN JUDAS VOORBIJ DAN IS DE WINTER KORT NABIJ

Er komt dus stilaan een periode met veel verkoudheden dichterbij. Simon, die ik hiervoor noemde, was de schutpatroon die men moest aanroepen wanneer men last had van de luchtwegen. Hij kwam echter niet in alle problemen tussenbeide en dus zochten onze voorouders zelf maar naar middeltjes om het genezingsproces te versnellen. Neem gewoon een rammenas, zei men vroeger, snijd die in dunne schillen en leg die in een glas, maar strooi tussen de schijven donkere suiker. Dat goedje laat je drie dagen trekken. Je luchtwegen zullen je dan geen parten meer spelen!

KRISTIEN VAN ZUMMEREN